

‘Je bent werkgever om werk te geven’

Leverancier van pinautomaten Cor van de Velden voelt een ethische plicht om anderen te dienen

Ziel en Zaken

Christine Lucassen
Arnhem

Tijdens de oorlog bracht Cor van de Velden pakjes rond voor het verzet. Niet omdat hij het zo spannend of leuk vond, puur uit plichtsbesef: ‘Je werd gevraagd, je deed het.’

De oprichter en eigenaar van pinautomatenleverancier CCV is geen man van opsmuk. Anderen dienen, daar ging en daar gaat het bij hem om. ‘Het gaat me niet om een beloning, het is een plicht die je hebt, een ethische plicht.’

Soms komt er iets op je pad waar je gewoon op móét reageren, zegt hij op het hoofdkantoor van het bedrijf aan de Rijn.

Zo kreeg CCV — kort voor Computercentrum Cor van de Velden — in 1980 de licentie van het boekhoudsysteem EKW voor tankstations in het Verenigd Koninkrijk min of meer in de schoot geworpen. De licentienemer verkeerde op het randje van de afgrond.

Twee dagen voor Kerstmis hoorde Van de Velden van de curator dat hij het kon kopen, maar tegen een nog onbekende prijs, omdat ook de schuldpositie niet exact bekend was. ‘Het was zó beladen, ik liep bijna te janken. Ik heb toen afgewogen: Cor, dit is geld. Aan de andere kant zijn dit allemaal mensen en die worden ontslagen. Ik dacht: Cor, dat kun je niet maken.’

Cor van de Velden: ‘Ik vind asociaal en onethisch handelen in het bedrijfsleven absoluut verwerpelijk.’

Foto: Rob Voss

Op 23 december 1980 kocht CCV de Britse licentienemer van EKW. Inclusief een aantal lijken in de kast, bleek. ‘We hebben er hard aan getrokken en de zaak op de been gekregen. De mensen zijn me nog jaren dankbaar geweest.’

De nu 78-jarige ondernemer gaat als kind iedere week naar de gereformeerde kerk. Hij heeft nooit aan de leer getwijfeld en publiceerde vorig jaar zelfs een boek, *Toevallig is God niet dood*. Niet dat hij de kerk kritiekloos volgt. ‘De kerk is er om de gemeenschap te onderhouden. Als je wilt tennis-

sen, heb je ook een vereniging en een baan nodig. We hebben er een heel spektakel omheen gebouwd. De protestantse kerk met onder meer leerstellingen en dogma’s; de katholieke met een paus, priesters die niet mogen trouwen, enzovoort. Dat vind ik triest.’

‘Soms denk ik wel: goh jongen, kun je niet eens een andere kant op kijken?’

Liever richt hij zich op wat volgens hem de essentie is: ‘Jezus zegt: leef voor je naasten als voor jezelf. Je bent werkgever om werk te geven en daar heb je een verantwoordelijkheid in. Naar je personeel, je klanten en misschien ten opzichte van je aandeelhouders.’

De ondernemer windt zich op over bedrijven en toezichthouders die in zijn ogen steken laten vallen op dit vlak, door bijvoorbeeld te veel te lenen. Briesend: ‘Ik vind asociaal en onethisch handelen in het bedrijfsleven absoluut verwerpelijk. Méér dan schandalig!’

Het belang dat hij hecht aan de zorg voor zijn naasten is bij CCV bijvoorbeeld terug te zien in een behoudende manier van financieren, verklaart Van de Velden. En in het feit dat hij als eigenaar risico’s neemt die voor hem niet per definitie het meest voordelig uitvallen. ‘Ik heb voor het personeel heel veel inzet getoond, in moeilijke tijden doorgeploeterd, een verliesgevend bedrijf overgenomen om het tot iets winstgevends te maken.’

Het verantwoordelijkheidsgevoel voor andermans welzijn gaat ver. Zo introduceerde de onderne-

mer bijna twintig jaar vóór de introductie van het rookverbod op de werkvloer bij CCV een anti-rookbeleid. ‘Een knul van 35 die altijd zware Van Nelle had gerookt, overleed. Toen heb ik gezegd: over anderhalf jaar mag hier niet meer gerookt worden. Ik blijf erop hameren: wil je een cursus om te stoppen met roken? Wij betalen.’

Melk en fruit zijn op zijn initiatief gratis, maar Van de Velden waakt er wel voor dat CCV geen filantropische instelling wordt. ‘Je moet wel zakelijk blijven werken.’

Een dikke vijftig jaar na de oprichting van zijn bedrijf heeft hij bewust afstand genomen van de dagelijkse gang van zaken.

Wel overlegt hij eens per twee weken met de directeuren van CCV Holland en CCV International. ‘Toen een seksclub een pinautomaat wilde, heb ik gezegd: “Van mij hoeft het niet, ik wil er niets mee te maken hebben.”’

Of die pinautomaat er uiteindelijk toch is gekomen, weet Van de Velden niet. ‘Ik weet een hele hoop niet meer.’

Hoewel hij sterke overtuigingen heeft over hoe te leven — ‘Wees altijd verantwoordelijk bezig, vraag je af wat de gevolgen van je acties kunnen zijn, kijk vooruit’ — zegt Van de Velden die niet op te willen dringen. ‘Dat werkt averechts.’

Hij hecht aan vrijheid, voor anderen net zo goed als voor hemzelf, zo benadrukt Van de Velden. Wel heeft hij zijn kijk op de wereld in het personeelsblad proberen uit te leggen. En werknemers die dat willen kunnen een exemplaar van *Toevallig is God niet dood* krijgen. Met een glimlach: ‘Nee, ik houd niet bij wie erom vraagt.’

Trots op zijn dienende houding is hij niet; soms vindt hij het zelfs lastig. ‘Laatst, gingen we naar zee. Er was een vrouw die moeilijk liep. Dan kijk ik toch of ze die trein wel in komt. En dan denk ik soms: wel goh jongen, kun je niet eens een andere kant op kijken?’

